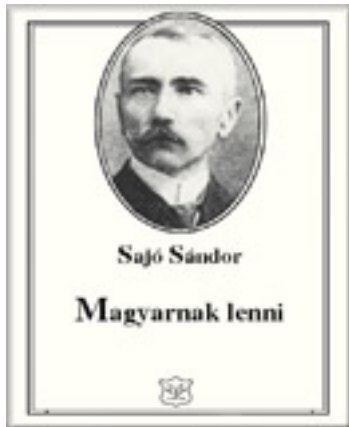

Sajó Sándor: Magyarnak lenni

Magyarnak lenni, tudod mit jelent,
Magasba vágyva tengni egyre lent,
Mosolyogva, mint a méla őszi táj,
Nem panaszkodni senkinek, mi fáj.
Borongni mindig, mint a nagy hegyek,
Mert egyre gyászlik bennünk valami
Sok százados bú, amelyet nem lehet
Sem eltitkolni, sem bevallani.
Magányban élni, ahol kusza árnyak
Bús tündérekként föl-föl sírdogálnak.
S szálaiból a fájó képzeletnek
Feketefény? fátylat szövögetnek...
És bús és gyászt és sejtést egybeszőve
Ráterítik a titkos jövőre...
Rabmódra húzni idegen igát,
Álmodozva róla: büszke messzi cél,
S meg-megpihelve a múlt emlékinél,
Kergetni téged: csalfa délibáb!..

Csalódni mindig, soha célt nem érve.
S ha szívünkben már apadoz a hit:
Rátakargatni sorsunk száz sebére
Önámításunk koldusrongyait....
- Én népem! múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...
Magyarnak lenni: tudod mit jelent?
Küzdelmet, fájót, végesvégtelent.

Születni nagynak, bajban büszke hősnek.
De dönt? harcra nem elég erősnek:
Úgy teremtdni erre a világra,
Hogy mindig vessünk, de mindig hiába,
Hogy amikor már érik a vetés,
Akkor zúgjon rá irtó jégverés...
Fölajzott vággyal, szomjan keseregve
A szabadító Mózeszt várni egyre:
Hogy porrá zúzza azt a színfalat,
Mely végzetünknek kövült átkául
Ránk néz merően, irgalmatlanul,
S utunkat állja zordan, hallgatag...
Bágyadtan tûrni furcsa végzetünk,
Mely sírni készítő tréfát űz velünk,
S mert sok bajunkat nincs kin megtorolni:
Egymást vádolni, egymást marcangolni!
-Majd, fojtott kedvünk hogyha megdagad,
Szilajnak lenni, mint a bércepatak,
Vagy bánatunknak hangos lagziján
Nagyot rikoltni: hajrá! húzd cigány! -
Háborgó vérrel kesergőn vigadni,
Hogy minekünk hajh! nem tud megvirradni,
Hogy annyi szent hév, annyi őserő,
Megsebzett sasként sírva nyögdelő,
Miért nem repülhet fönn a tiszta léghen,
Munkásszabadság édes gyönyörében.-

Hogy miért teremtett bennünket a végzet
Bús csonkaságnak, fájó töredékek!....
Tombolva inni hegyeink borát,
Keserveinknek izzó mámorát,
S míg szívünkben a tettvágy tüze nyargal,
Fölbúgni tompa, lázadó haraggal, -
S amikor már szívünk majdnem megszakad:
Nagy keservünkben,
Bús szégyenünkben
Falhoz vágni az üres poharat...
-Én népem! múltba vagy jövőbe nézz:
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!...

De túl minden bűn, minden szenvedésen
Önérzetünket nem feledve mégsem.
Nagyszívvel, melyben nem apad a hűség,
Magyarnak lenni: büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni nagy szent akarat,
Mely itt reszket a Kárpátok alatt:

Ha küszködön, ha szenvedőn, ha sírva:
Viselni sorsunk, ahogy meg van írva:
Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
Vérünkbe oltva örök honszerelmét,
Féltőn borulni minden magyar rögre,
S hozzátapadni örökön - örökre!...

Sajó Sándor
Magyarnak lenni

<http://mek.oszk.hu/05000/05084/#>